

гледашъ, — слѣдъ нѣколко минути слънцето са пакъ показва, пакъ става свѣтло, и сичко трѣгва пакъ така, както си е и било и по-напредъ? Истина ли е, питахъ, че магиосниците закриватъ слънцето съ своите брѣскалки? Истина ли е, че дяволтъ го закрива съ своето крило? А единъ старецъ ни разказваше, че той прочелъ една книжка; а въ тая книжка са говорило, че въ тоя и тоя день трѣбало непременно да стане затмѣние.“ Когато азъ разказахъ сичкото това на г. Алексѣевича, то той махна съ ръката, и рече; „Празни работи! Сега ще да видишъ, че това сѣ празни разговори. Месѣчината, каза той, около коя планета са върти?“ — „Около земята.“ — „А земята?“ — „Около слънцето.“ — „А що, каза той, нема не може да са случи така, щото когато месѣчината са върти около слънцето, то да премине между слънцето и земята, и да го затули на нѣколко минути?“ — „Разбира са, че може.“ — „А ако може, то знай, че месѣчината закрива слънцето и отъ нея пада сѣнка на земята. Така ли е или не?“ — „Види са, че е така . . . А защо и да не бѣде така! Ето ти и довазателство: або между пренеляшката и между свѣщъта да туриме нѣкоя пара, то отъ парата би станала на пренеляшката сѣнка, и свѣщъта за пренеляшката би са затмила.“ — „Така сѣщо са затемнява и слънцето за земята. На ти още единъ примѣръ: когато вечеръ гори свѣщъ въ стаята, то ти си простри ръката между свѣщъта и стѣната, и на стѣната ще да стане сѣнка отъ твоята дланъ. Тѣй ли е или